

A megtartó hála

Olyan hála jött a szívembe, ahogy újra felmértem, hogy egyedül Isten Szelleme, aki a mi természetességünket uralni tudja, és a mi szívünket, értelmünket, egész lényünket az isteni útra tudja irányítani. Így láthatjuk, hogy mit készített számunkra az Úr.

Ha az elmúlt éjjel ide jöttünk volna a terembe, – talán olyan két óra körül –, akkor zárva találtuk volna, és ha nincs itt senki, aki kinyitja, akkor ebben a teremben nincs semmilyen mozgás, nincs élet. Pontosan így van ez a mi szívünkben is. Ha mi az Úr elé jövünk, de nem nyitjuk meg a szívünket, és nem hívjuk meg a Szent Szellemet, akkor a szívünkben nincs semmi élet. Lehetünk akár ezer ember között, de bennünk nem mozdul meg semmi, nincs élet. Ezért olyan fontos, hogy megnyissuk a szívünket az Úrnak, hogy meghívjuk a Szent Szellemet a szívünkbe, hogy ő mozogjon bennünk és ő adjon életet. Munkálkodj bennem úgy, ahogy te szeretnél munkálkodni. Végezd el bennem azt, amit te szeretnél elvégezni.

Szeretnék olvasni Ezékiel 28-ból, és az értelmünket és figyelmünket arra irányítani, hogy mennyire fontos, hogy eltekintsünk önmagunktól, és az Úrra nézzünk. Az Úr mindig azon fáradozik, hogy a mi tekintetünket levegyük magunkról és irányítsuk Őrá.

Egy időben a legnehezebb kérdés számomra az életben az volt, hogy hogyan került a bűn a mennybe. Úgy gondolom, hogy az angyal észrevette és látta az ő saját tündöklését, és mert erre nézett, ez az ő bölcsességét elhomályosította. Láthatjuk, hogy a gögösség, hogyan okozta ennek a tökéletes angyalnak a bukását. De itt felmerül a kérdés, hogyan került a gög, a mennybe, ahol minden tiszta és szent?

Embernek fia! kezdj gyászéneket Tírus királyáról, és mondd neki: Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcseséggel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel: karniollal, topázzal és jáspissal, társiskővel és onixsal, berillussal, zafirral, gránáttal és smaragddal; és karikáid mesterkézzel és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, melyen teremtetél. (Ezék. 28,12-13)

Ő egy csodálatos angyal volt.

Valál felkent oltalmazó Kérub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned. (Ezék. 28,14-15)

De hogy találtatott gonoszság, ebben a csodálatos angyalban, Istennek ebben a tökéletes teremtményében? Sokat gondolkoztam e felett, és még többet imádkoztam, és egyszer csak észre vettem, hogy ennél az angyalnál hiányzott a hála. Ha ez az angyal éjjel és nappal hálát adott volna teremtőjének, azért, amit neki adott, és amivel megajándékozta, akkor nem lett volna ideje arra, hogy önmagára nézzen. Majd észre vettem, hogy pontosan így van ez az én életemben is. Ha szűkölködöm a szeretetben az Úr felé, akkor helyet készítek valami más számára. Ekkor az első, ami velem történik, – ha nem úgy szeretem az Urat, mint kellene, ha nincs bennem elég hála felé –, hogy önmagamra nézek. Ez volt a hibája az angyalnak, hogy önmagára nézett, és nem volt Isten felé hála a szívében mindenért, és mindenkben. Istent már nem úgy szerette, ahogy kellett volna. Ezáltal több ideje lett, hogy önmagára nézzen és felfedezte azt a szépséget és tökéletességet, amit teremtője szerzett neki, de ezért nem adott hálát az Úrnak. Pontosan így van ez az én életemben is: ha nem adok hálát azért, amit Isten nekem adott, azért, amit nekem félretett, – egyszerűen mindenért –, akkor ez a hálátlanság utat nyit egy egoista szellemnek. Ezután már nem az Urat fogom látni, hanem csak azokat az ajándékokat és tulajdonságokat amiket ő adott nekem, és egyszer csak magamnak tulajdonítok mindent, és beképzelt leszek. Így tud az ember is a gög által elbukni.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy mi itt a hitházban egy csapatként dolgozhatunk. Nincsenek köztünk nagy és kis emberek, hanem mindegyik olyan, mint egy küllő a kerékben, pontosan akkora, mint a másik. Jézus Krisztus a középpont, a kerék agya, és az Ő szeretete köti össze a küllőket, hogy a kerék működni tudjon. Megpróbáltam az embertársaimat szellemi módon szemlélni, és észre vettem, hogy minden emberben van valami, ami szebb, mint ugyanaz bennem. Minden emberben van valami, amit jobban értékelhetünk, mint önmagunkban. Ha ezt nem így látjuk, akkor még nem szemléltük embertársainkat az Úr szemével. De ha imában kérjük, hogy embertársainkat szellemi módon tudjuk szemlélni, akkor értékeket és kincseket fogunk találni bennük, amit soha azelőtt nem láttunk. És ha felebarátunkat nagyobbra értékeljük önmagunknál, és megpróbáljuk bennük az istenit (az Úr munkáját) meglátni, akkor az Úr megtölti a mi szívünket hálával.

Köszönöm az Úrnak, hogy felhívja a figyelmünket, hogy örömünk és hálánk legyen felé és benne, és akkor nem tekintünk olyan könnyen magunkra, hanem mindig ő lesz a szemünk előtt és övé lesz minden dicsőség.